

REDACCIO :

Josep PALLACH
26, rue Constantinople, París (8^e)

ADMINISTRACIO :

Antoni IBORRA
13, rue Bassano, París (16e)
C. Ch. Postaux 4163-90 — PARIS *Preu de l'exemplar: 20 francs.*

Suscripció l'any: 250 francs.

FEDERACIO
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

Endavant

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

L'agitació obrera a Catalunya L'acció del Sindicat de Banca (U.G.T.) obté satisfacció. Reivindicacions dels metal·lúrgics i a la Pirelli de Vilanova i Geltrú.

En la nostra darrera edició donàvem compte de l'acció portada a terme pel sindicat clandestí de Banca i Borsa (U. G.T.-C.I.O.S.L.) Les causes de les reivindicacions són senzilles i el requadre adjunt, explicant l'augment dels preus durant l'any 1952, és prou clar. Els obrers no poden refiar-se de la C. N. S. per aquesta acció de reivindicació econòmica. El sindicat falangista és simplement el millor instrument dels aprofitats del règim. Els treballadors deuen confiar únicament en ells mateixos, en la seva capacitat d'acció col·lectiva, en la reconstitució de quadres sindicals que, a cada empresa, estudiïn la situació i reclamin les millores a les quals tenen dret.

LA METALLURGIA PROTESTA. — Els treballadors de la metallúrgia segueixen també una revisió de les bases de treball i una augmentació dels salaris. Actualment el sou del manobre és de 14 pessetes diàries; l'especialista cobra 22 pessetes. Si hi ajuntem els «punts» i les primes el salari de l'especialista és de 275 pessetes setmanals. Compareu amb els preus dels productes indispensables i veureu que les reivin-

dicacions estan justificadíssimes. Els obrers de la Fundició Torra volen fer valer aquestes raons i exigir un augment: 30 pessetes per dia als especialistes i 20 pels manobres. Per ara naturalment, el governador civil refusa i continua a sostenir el patronat.

VAGA A LA PIRELLI. EL GOVERNADOR AL COSTAT DELS PATRONS. — Els metal·lúrgics de la Pirelli obtenien satisfacció i se'ls prometé un augment de salaris escalonat en diverses setmanes. Els altres treballadors de l'empresa demanaren obtenir iguals beneficis. L'empresa refusà. Davant d'això més de 3.000 obrers es concertaren i la producció durant els dies 27 i 28 baixà de més de 40%. La direcció denuncià el fet al governador el qual feu convocar a l'Ajuntament de Vilanova prop de 80 treballadors. L'alcalde-gestor senyor Ferrer Pi i dos funcionaris de Barcelona els amenaçaren, però no aconseguiren res.

Finalment la Pirelli oferí pagar dues

setmanes de salari doble, i d'augmentar les primes de producció. Els treballadors no accepten i continuen exigint l'augment general de salaris i noves bases de treball.

L'ACCIO SINDICAL CLANDESTINA ES LA MILLOR ARMA DELS OBRERS. — Aquest és el camí. L'acció sindical clandestina, la reivindicació conscient, ordenada. El règim franquista no pot avui permetre's l'afusellament dels treballadors que reclamen un nivell de vida decent i la participació en l'augment de riquesa nacional que el propi règim reconeix. Aquesta augmentació, que les estadístiques xifren en 45.000 milions de pessetes, on ha anat a parar? A la butxaca dels generals? A la dels paràsits de Falange? A la de les empreses? Tant-se val. Els obrers deuen reclamar llur part i reclamar-ho sense deixar-se portar per les provocacions, però amb la conscient fermesa que pot proporcionar-los les victòries que cerquen.

A Barcelona:

EL GOVERNADOR CIVIL TEM EL
BOICOT POPULAR DE L'OPERA
PER ELL PATROCINADA

Fa uns mesos el governador civil Acedo, prou conegut pels seus sentiments anti-catalans, va decidir patrocinar l'estrena de l'opera Canigó, versió lírico-musical del poema de Verdguer i música del Pare Massana, S. J.

Naturalment, la voluntat de «diàlogo» del senyor Acedo el portava a silenciari que l'adaptació del poema és feta per Josep Carrer — i no costava gaire d'endevinar l'escarni que representa per la nostra llengua el patrocini del governador franquista. Unes fulles profusament repartides demanaven que els catalans s'abstinguessin d'assistir a l'acte. I malgrat que Acedo feu fer una crida especial per la ràdio i la premsa, convidant a «los buenos catalanes», la nit de l'estrena, el dia 20 de maig, el local era lluny d'ésser ple (3.000 persones), i el públic era realment particular: parlava castellà i tenia cara — i gela — d'agent de policia o de funcionari del govern civil. El senyor Acedo s'ha apuntat un èxit.

El cost de la vida a Espanya

Segons dades oficials, prenent com a base 100, dels preus que dotze articles alimenticis tenien durant el període 1922-26, i comparant-los als preus de la carta d'alimentació i del mercat negre de desembre 1950, i als preus «unificats» del 1952, comprendrem fàcilment quin ha estat el resultat d'aquesta unificació. Ha afavorit exclusivament les classes privilegiades, que ja podien comprar abans al mercat negre:

Articles	Preu of. 1950	Preu negre 1950	Preu 1952
oli d'oliva	412.6	1071.4	515.2
sucre	514.3	1577.1	657.1
carn	548.9	800	800
mongetes	629.6	629.6	629.6
pa	488	1466.7	693.3
arrós	500	1181.8	818.2
patates	516	806	516
café	706.7	1466.7	1400
sigrons	653.8	653.8	615.4
llenties	631.6	631.6	736.8
farina	615	1307	1147
index general	555.7	1027.6	799.1

Heus ací perquè reivindiquen els treballadors!

D'ACTUALITAT

TOT CAMINANT

MIG SOMNI, MIG REALITAT

Sense cap mena de dubte el fet més viu, la qüestió més important de totes les que preocupen els medis periodístics i polítics és la nova actitud del govern soviètic.

Començaren els canvis després de la mort de Stalin, amb la proclamació d'una amnistia que, estudiada d'aprop no deixa de tenir aspectes interessants, puix si bé afecta a empresonats per delictes «comuns» en el règim stalinista, com en el franquista, són «comuns» tots els delictes que van contra la situació dominant.

Vingué després la declaració i oferiment del govern rus, nord-coreà i xinès per alliberar els presoners de guerra coreans, la qual cosa feu feta. I com si es proposessin ni deixar-nos respirar, surten amb la broma més grossa, l'alliberació dels metges «assassins» que volien per tots els mitjans liquidar als dirigents de Rússia. Després vingueren les noves propostions de pau a Corea, l'alliberació de Oatis, les amabilitats envers els anglesos i envers Tito...

Què ens espera encara? No ho sabem, però si les sorpreses futures són com les precedents —i es converteixen en actes seran ben rebudes car tenen a virtut d'alleguerir la humanitat d'aquesta preocupació d'un conflicte desolador que hagués estat inevitable d'haver continuat la mateixa política els dos antagonistes.

Intentem analitzar els fets objectivament, valent-nos de la coneixença que tenim del stalinisme i dels seus procediments, coneixença que el que primer reclamarà de nosaltres és la malifiança.

En deixar Stalin el món dels vius es produí un fet que no és gens corrent: era el primer dictador que moria tranquil·lament sense endur-se'n a la tomba la dictadura. Restà, però, el risc que implica la desaparició d'un ídol, sempre difícil de reemplaçar. La seva absència pot fer ressorgir les divergències, les rivalitats de grups i de persones que fins aleshores es traduïen en processos i en liquidacions. Pot començar una nova lluita per la preponderància a l'interior i a la vegada d'auto-defensa i d'instint de conservació a l'exterior.

La decisió d'alliberar els metges «criminals» que Stalin feu empresonar, la liquidació de la campanya anti-juews que havia ja provocat varies víctimes...

és el símptoma més clar — per ara — d'un canvi en la preponderància a l'interior de la U.R.S.S. Sembla com si hagués guanyat un grup — que potser anava a ésser liquidat també — i que anomenarem per ara de partidari de la «main-tendre»... Així és el que pot explicar la transformació de la política exterior.

Els plans del govern soviètic, fins a la mort de Stalin, no tenen res de secret. Es tractava d'entorpir l'acció dels governs occidentals — molts d'ells demòcrates i socialistes, recordem-ho que en la post-guerra necessitaven fer un gran esforç de reconstrucció per a retrobar la normalitat. Impedir-ho per tots els mitjans, tal fou el programa del Kominform: aquest era el camí, creien, que els permetria fer-se amos de la situació a Europa i a Àsia. Però vingué la guerra de Corea, i aquesta fou la gota d'aigua que féu vessar el vas. S'organitzà la resistència i ja fa anys que dura. El Pacte Atlàntic donà uns principis morals a l'esforç de rearmament.

Aquest esforç de rearmament tenia conseqüències econòmiques sovint greus a l'occident. Però nosaltres pensem que el rearmament en totes les circumstàncies i en tots els règims condueix a l'empebriment, igual en el bloc occidental que en l'oriental.

I ens sembla trobar aci una part de l'explicació dels canvis soviètics. No serà una necessitat per ells — en plena crisi produïda per la mort de l'ídol, finalitzar la guerra freda, dedicar-se als problemes de refer la vida econòmica, millorar el nivell de vida dels seus pobles, empobrits i miserables?

Malifiança, sí. No els ha d'estranyar. Ens tenen massa mal acostumats. Demanem doncs, que continuï l'estat de predisposició actual. Queden moltes qüestions en litigi. Que s'estudiïn i es compleixin els acords signats. Només d'aquesta manera la malifiança minvarà fins a desaparèixer i amb el temps es demostrarà que la convivència és possible, malgrat la diferència dels règims, els quals — uns i altres — anirien evolucionant segons les lleis de la democràcia i de la justícia.

La humanitat hi guanyaria: aconseguir la pau és molt més important que guanyar una guerra. **M. MIQUEL**

A ulls clucs, deixant lliure l'ala del pensament, he considerat la simptomàtica victòria electoral dels socialistes en les darreres consultes municipals franceses i angleses. Confesso que no he anat de sorpresa en sorpresa, sinó, de confirmació en confirmació. Abundosa collita de satisfaccions que se'n emporta per un viarany voluptuós i torbador el qual segurament mena al deliqui de la victòria.

Entremig d'aquest estat d'èxtasi reflexiu s'hi han interposat raonaments potser excessivament concrets, judicis clars, delimitats, que s'han endinsat plenament en el resultat d'un treball preconcebut. Què voleu! Havia elaborat una tesi, una tesi sobre les grans possibilitats que ofereix a qualsevol partit polític el fet de situar-se a l'oposició.

I després, sobtadament, s'ha produït en mi una associació d'ides i una transposició d'esperances. El gaudi del triomf continuava persistent; el fenomen, però que l'havia fet possible, bo i conservant la inicial vivacitat, ocupava un altre punt geogràfic, car Catalunya havia el·loc i plaça d'Anglaterra i de França.

Ben entès, Franco no hi era. Un altre cop teníem República. Catalunya, rectora del seu destí, havia cregut convenient lligar el seu esforç al dels altres pobles de la Península. La forma de convivència i relació política era una confederació i el Moviment Socialista de Catalunya en no sé quina consulta al nostre poble, havia triomfat magníficament, però no totalment.

De recolada, l'entusiasme, com bandera desplegada al vent, prengué la capdavantera dels meus desitjos, i oblidant la tesi, o la raó dogmàtica, com deia Kant, amb concessions malaurades i toleràncies immerescudes, culpant-ho tot, es convertí en autèntica antitesi i consumí en un tres i no res les esperances certes que el triomf deixava entrellucar...

I el fred desvetlla. Ara ho constato, car he obert els ulls com dues taronges a causa d'un tremoli gelat per la basarda i per la sospita d'esdevenir un dia víctima d'aquesta mena de foc follet que en diem entusiasme.

I, aneu a saber si la culpa d'aquest tot caminant és deguda a la Interpretació dels somnis de Freud o ho és a la immensa majoria de la gent d'aquest dos grans països, de França i Anglaterra, que han volgut que els socialistes fossin els escollits.

Enric BRUFAU.

L'AJUDA ECONOMICA ALS NOSTRES DETINGUTS

CONTRIBUÏU AL FONS PERMANENT D'AJUDA ALS EMPRESONATS!

Continuem publicant avui les llistes de subscripcions que anem rebent. No cal dir que en nom dels nostres companys remerciem a tots aquells que ens adrecen la seva aportació, per modesta que sigui, i sobretot als companys socialistes francesos — alguns dels quals, com en la llista n.º 8 de Castelnaudary, ocupen càrrecs importants en la democràcia francesa.

Cal continuar per aquest camí. L'ajuda econòmica és una arma importantíssima en el nostre combat; les famílies dels detinguts no poden ésser desatentes i cal assegurar, als empresonats, l'assistència d'advocats i d'una ajuda real.

Tots els socialistes, tots els catalans, han de continuar ajudant-nos en aquesta tasca, i han de demanar als nostres amics de l'estranger que hi contribueixin també.

SUSCRIPCIÓ PRO-EMPRESONATS

Noves llistes rebudes:

Llista n.º 151. Burdeus: E. Armengol, 500; A. Pampló, 500. — Llista n.º 152, Perpinyà: I. CoM, 500; A. Batalla, 500; I. Arbones, 1.000; E. Brufau, 300; J. Buria, 250; I. Badia, 300; J. Arbones Vila, 300; J. Verdu, 400; M. Serra M., 1250; P. Junoy, 500; J. Gonzalez, 500. — Llista n.º 92, Toulouse: A. Bueso, 1.000; M. Miquel, 500; Un Toulousenc, 500; S. Bagues, 1.000; J. Estaran, 1.500; J. Prat, 300; E. Bagues, 1.000; A. Puertolas, 170; A. Bagues, 500; C. Bagues, 1.000; A. Puertolas, 330. — Llista n.º 11, Lorient: M. Gayola, 500; A. B., 150; F. L., 100; G. de M., 200; D. P., 200. — Llista n.º 8, Castelnaudary: Boyer, 100; Degrave, ex-alcald de Castelnaudary, 1.000; Tirand, conseller general, 500; Audy, conseller general, 1.000; Touffery, enginyer municipal, 1.000; Bossieu, 500; Fort, 100; Guille, diputat de l'Aude, 500; Courrière, senador de l'Aude, 500; Sabatier, professeur, 300. — Llista n.º 8, Duran, 500; Laffon, 500; Tesseyre, 200; Peyrussère, 100; Carrosse, 100; Denat, 300. — Llista n.º 115, Castelnaudary: Aleu, 1.000; Coll, 300; Bosom, 500; Cot, 500; Raja, 300; Arming, 100; Sio, 500; Busquets, 500; Garrigues, 100; Serres, 200; Talieu, 500; Guilhem, 100; Couder, 100; François, 100; Marty, 100; Tallefer, 200. — Llista n.º 351, Venezuela: Un de Caracas, 900. — Llista n.º 352, Venezuela: Amics de Venezuela, 3.400.

ADMINISTRACIÓ

Llista n.º 19:

Acusem rebut de les quantitats següents:
Ll. P. de Moulins 500
J. S. de Paris 1300
Secció de Perpinyà 800
Secció de Toulouse 2285
Secció de Burdeus 1900

Les primeres armes dels «camises negres» italians varen esgrimir-se interrompt conferències i actes culturals dels centres socialistes i de les cooperatives obreres. Més endavant es van dedicar a saquejar i cremar biblioteques i els edificis de les cooperatives. Cremaven els llibres i robaven els teixits, els mobles, els queviures i les begudes. Entre mig, assassinaven els dirigents, especialment si eren professors o mestres d'escola.

Els nazis feren el mateix i els falangistes seguien l'exemple esforçant-se en depassar la criminalitat de llurs predecessors. Creiem que una de les nos-

tres peces literàries més reeixides és l'«Elegia als llibres cremats» escrita en 1940 quan els nazis i milicians varen cremar la biblioteca dels intel·lectuals alemanys refugiats a París. Aquesta persecució del llibre, iniciada per Omar amb la crema de la famosa biblioteca d'Alexandria, prosseguida fervorosament per la inquisició catòlica-romana, troba en el nostre segle vint un esclat tan lluminós i exemplar com el de la bomba atòmica.

Una nit dolça de l'abril passat, amb la instigació i gairebé comandament del President Perón, les masses justicialistes o dels descamisados — aci no hi ha

camises negres, ni brunes, ni blaves— de Buenos Aires varen complir el rite amb un delit i una vehemència no superada per llurs correligionaris del vell continent. Des de la Plaça de Mayo, van anar de dret a la Casa del Poble, magnífic edifici en el lloc més cèntric de la ciutat, construït per subscripció popular i inaugurat en 1927. El Partit Socialista de l'Argentina, fundat pel gran metge i sociòleg Juan B. Justo, ha estat sempre una felicitat selecció d'hommes que arreu es destacaven per la honestat, la dignitat i la cultura. En més d'una ocasió havien obtingut les majories a la ciutat de Buenos Aires i ultra la majoria en el Consell Municipal havien portat una representació distingida al Congrés que havia estat la iniciadora de tota la legislació social i de totes les obres d'avenç intel·lectual amb què comptava l'Argentina.

Aquest pecat és imperdonable. Ja l'any 1910 la reacció «nacionalista» argentina va assaltar els tallers de «La Vanguardia», el gran rotatiu socialista, que no solament feia honor al Partit sinó al país on es publicava. Les repetides sedicions militars havien castigat durament el Partit Socialista, però des de la presa del poder pels militars, l'any 1943, la persecució va prendre caràcter d'extermini. «La Vanguardia» i les altres publicacions socialistes varen desaparèixer i les magnífiques impremtes, obra de l'esforç dels treballadors, restaren tancades. Finalment, veient que les arrels encara rebrotaven, ha vingut el cop final i l'edifici ha estat arrasat i amb ell els tallers, les sales de reunions, els arxius i, el que més valia, la biblioteca. Inaugurada per Juan B. Justo en 1897, engrandida per constants aportacions i pels llegats del mateix Justo, de Alejandro Castañeras, Ruggieri, Senillosa, Zamboni i molts altres, era una de les biblioteques de sociologia més completes, més ben ordenades i més visitades de Sud Amèrica i contenia més de 90.000 volums.

Per si algú pogués creure que es tracta d'una venjança política, encara que no fos en cap sentit justificada, els vandals argentins volgueren treure'ns de dubtes i assaltaren i cremaren la mateixa nit el palau del Jockey Club, recer de l'alta burgesia, però, al mateix temps, fogar de cultura i refinament de les classes adinerades. Una biblioteca de les millors d'Amèrica, una col·lecció valucsa de pintures dels grans mestres i una selecció exquisida d'objectes d'art van anar de dret a les flames per tal de purificar el país d'aquestes infeccions culturals. Ara sí que l'Argentina està salvada! Ja era hora!

EL REPORT DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA PUBLICAT A «SOCIALIST INTERNATIONAL INFORMATION», ORGAN DE LA I. S.

El report adreçat a la Internacional Socialista pel Moviment Socialista de Catalunya ha estat publicat per l'òrgan oficial de la Internacional. En aquest report, el Moviment denuncia la situació creada amb la repressió i senyala les tasques concretes que demanem als socialistes de tot el món per a ajudar-nos a obtenir l'alliberació dels empresonats i a accentuar el nostre combat contra el franquisme.

GRANOTES QUE DEMANEN REI

Ens caldria viure tants anys com Mathusalem per a poguer-nos fer càrrec de fins en pot arribar la bestiesa humana i encara potser aquesta longevitat no bastaria per a veure'n tots els aspectes. Perquè qui sap si és infinita com tantes altres coses eixides de la natura incomparable, tant antiga com l'aparició de l'home damunt la terra.

Ens referim, en aquest curt i incongruent preàmbul a la declaració d'un tal Vuletich, secretari general de la C.G.T. argentina que diu que «si una dictadura és necessària per a eliminar els enemics del poble, aquesta serà benvinguda». Es refereix segurament a una dictadura justicialista-peronista marca patentada argentina. Havíem volgut creure tot seguit que aquesta declaració era apòcrifa, inventada per alguna de les innombrables agències de premsa que es complauen ben sovint a llançar «canards» pel plaer morbíd de fer-se desmentir. Però com que aquest darrer fet no ha tingut lloc, hem d'acceptar de bon o mal grat que encara hi ha gent pel món que camina a reculons per millor oferir les anques a la tralla del tirà.

A l'Argentina ha ocorregut, ignorem en quin moment precís, quelcom de tràgic que ha capgirat el sentit i la lògica de les coses, ha trasbalsat les valors, ha invertit les realitats creant un estat de confusió entre el proletariats, que ha culminat en aquesta vergonyant declaració que consagra la sotmissió dels sindicats a les botes peronistes cridades de llarga data per un altre dirigent sindical nomenat, per escarni, Espejo.

Ja fa anys que els treballadors argentins han perdut la brúixola orientats per dirigents sense escrúpols venuts al peronisme, traïts per la demagogia i per un sentimentalisme decadent i ploraner. Ja fa anys que passen llur misèria amb ostentació morbida i que malden per una causa que no és la seva.

Justament quant tothom ja començava a oblidar aquells actes de follia i degradació col·lectives que els conduïa a manifestacions de carnaval, amb motiu de la mort d'aquella pobre dona que l'histerisme havia conduït a la política; justament quant tot el món treballador havia oblidat aquella onada de fàstic, heus ací que semblant declaració sembli voler confirmar que la bestiesa humana s'encomana i perdura segons el clima que l'envolta.

Pobres «descamisados»! Si a l'infor-

tuni de sofrir les conseqüències d'una situació econòmica que no han pogut evitar, el justicialisme els gratifica amb una dictadura, llavors comprendran un xic massa tard que el sindicalisme ha de desenvolupar-se sempre ben lluny de les conxorxes governamentals. Que el sindicalisme ha de conservar un ferotge esperit d'independència a tota política i els seus dirigents han de posseir no solament certa formació i capacitat sinó també un abnegable esperit de sacrifici, un renunciament total a allò que no sigui la defensa del proletariats i que no accepti altra sotmissió que la de la democràcia sindical.

Pobres «descamisados» que suspiren per una dictadura! Si és que la que tenen ara no els dona satisfacció, caldrà que el sindicalisme internacional prengui les mesures necessàries per a establir un cordó sanitari per tal d'evitar que el virus masoquista argentí no es propagui. Perquè de dictadures ja n'hi han malhauradament masses!

Cal que el poble argentí s'alliberi d'aquesta posició vergonyosa de sindicalisme domesticat. Cal que la classe treballadora argentina retreci el camí de la veritable lluita si vol obtenir totes aquelles millores a què indiscutablement té dret. Cal que es decideixi depurar els sindicats si vol trobar l'orientació revolucionària no solament lluny de la Casa Rosada si no contra els que s'hi refugien. Que tots els responsables sindicals que han traït els demés responsables de llur misèria guarneixin la Plaza de Mayo amb una corda al coll.

I si la classe obrera argentina ja no té ni força de voluntat per operar aquest redreçament que li redonaria el prestigi perdut, que pensi amb la tragèdia del poble espanyol que, amb un coratge exemplar, lluita aferrissadament de molts anys ençà per liquidar una dictadura que la inconsciència d'uns dirigents va fer possible. Si l'espectacle dels presidis i sanatoris espanyols assortits d'una misèria mai vista no els provoca una reacció de coratge i de revolta ara que hi són a temps, la causa del poble argentí caurà definitivament en l'abim d'una dictadura que avui reclamen inconscients brandant a la Plaza de Mayo uns estandarts amb la inscripció simbòlica de «presentes».

Argentina ha donat quelcom més que espejos, perons, tangos, blat i carn congelada. Argentina ha donat també autèntics lluitadors de la causa proletària.

M. GAYOLA

CONTRA EL PACTE VERGONYOS

Contra el Pacte I CONTRA LA REPRESSIO

ELS déus ceguen als que volen perdre, diu un antic proverbí. Quins déus s'entesten en cegar els dirigents del que fou un dia gran democràcia americana? O són simplement les forces orbes d'un capitalisme desfermat, que ha perdut el control de les pròpies forces de producció i que, esteireit davant les perspectives d'apaivagament internacional, accentua els errors, davallant lentament la pendent que mena a la pròpia pèrdua.

Cada dia la ràdio i la premsa internacional ens porta una nova iniciativa soviètica contribuint a afirmar el viratge iniciat després de la mort de Stalin. Dues hipòtesis per a explicar aquests fets. Una suposa un cert desballesament intern després de la mort del dictador; l'uites d'influència entre els epígons; necessitat d'obtenir una «détente» en la guerra freda que permeti de millorar el nivell de vida dels pobles soviètics; possibilitats de transformacions en les relacions de l'estructura social (burocràcia, proletariat, camperols); transformacions en les relacions amb els satèl·lits... És la hipòtesi socialista —la nostra— que no exclou la desconfiança ni la denúncia accentuada dels crims i de les malifetes d'aquest règim. Però que vol afavorir tota possibilitat de canvi i sobretot salvar la pau.

L'altra hipòtesi és la de suposar que es tracta d'una maniobra més. Més diabòlica que cap altra; més maquívèlica encara. L'aplicació de la darrera voluntat de Stalin i qui sap si la mort del dictador no formaria també part d'aquesta extraordinària «mise en scène»!

Acceptem per un moment que tinguin raó els defensors del segon criteri. Què oposen els U.S.A. a la gran maniobra de pau post-staliniana? Quines noves porta la ràdio i la premsa americana, capaces de batre aquestes il·lusions que suscita la propaganda soviètica, a Rússia i a Europa, a Corea i a Anglaterra, a Txecoslovàquia i al Japó?

Simplement això: que les negociacions amb Franco continuen, que ja estan gairebé enllestides, que potser el mes de juny es signarà el contracte vergonyós!

I naturalment, cada vegada més s'accentua la descomposició de la coalició que, dreçada damon dels principis del Pacte Atlàntic, podia obtenir ara un veritable triomf que assegurés «la llibertat, la pau i el benestar» que es tractava de defensar. El cop final — al Pacte i a la coalició — el portarà la signatura d'unes negociacions que hauran enllotat als americans i ompliran de satisfacció als franquistes i a totes les deixalles del feixisme internacional.

La decisió americana no té cap excusa. Fins a les darreres setmanes podia «justificar-se» en nom del «realisme». Avui, no. La fi justifica els mitjans, podien dir abans. Però avui, després dels esdeveniments a Rússia i sobretot dels recents discursos de Churchill i Attlee que expressen la veu de l'Europa democràtica i pacífica; després de les declaracions de Nehru que són el criteri de l'Àsia nacionalista i revolucionària, ens hem de demanar clarament quina és la fi que persegueixen els americans amb aquests mitjans immorals. Es tracta encara de bases per assegurar la defensa d'Europa contra un atac rus? O es tracta precisament de bases per fer un «xantage» contra Europa? Per endogalar Europa? Es contra Rússia que Dulles i Mac Carthy pacten amb Franco? O no és millor contra l'Anglaterra que afirma que és possible una política diferent de la dels excitats del Senat, contra la França que reclamava per la veu del President de la República una conferència dels quatre grans?

Ens sembla que el dubte ja no és permès. Es contra els països de l'O. T. A. N. que es fa el pacte bilateral, i no pas contra Rússia. Els nord-americans aspiren així a tenir una estratègia perifèrica, unes bases atòmiques de recanvi, un cap de pont al continent que doblegarà els aliats inquietes de l'O.T.A.N. Aquesta política té un nom prou conegut: se'n diu imperialisme i els franquistes passen a ésser els lacais d'aquest imperalisme contra les nacions europees que paguen així les febleses que han tingut tolerant Franco quan podien ajudar-nos a escombrar-lo.

Per la nostra banda ho diem fa temps i s'escau avui repetir-ho perquè ningú no s'enganyi. La nostra lluita contra el franquisme continuarà siguin els que siguin els aliats que el protegeixin. El «Daily Herald», òrgan del Labour Party, comparava Mac Carthy a Goebbels, representant així l'article profètic del company Serra i Moret. L'aliança americano-franquista acabarà de fer bona la comparació. Amb una diferència, probablement: Goebbels fou capaç de morir per les idees maleïdes que defensà tota la vida; Mac Carthy només és capaç de llogar mercenaris. El nostre combat contra Franco omencenà quan aquest tenia amics coratjosos. Avui ja només té amos que el manaran des de Nury.

Catalunya continuarà la lluita contra Franco, esforçant-se per a obtenir, per tots els mitjans, la llibertat, la pau i el benestar que devia garantir el Pacte Atlàntic.

Els nostres empresonats són garantia de la nostra voluntat. En aquesta lluita continuem al costat de totes les forces democràtiques i socials del món, i de les puïxances europees i asiàtiques que no cediran a l'indecorós «xantage» del qual Franco és avui l'instrument.

LA INTERNACIONAL SOCIALISTA I LA C.I.O.S.L. PROTESTEN A WASHINGTON. — Els parlamentaris treballistes demanen una protesta oficial del govern britànic. Ernest Davies declara que el Pacte de l'Atlàntic serà destruït pel pacte bilateral amb Franco.

LA INTERNACIONAL SOCIALISTA PROTESTA A WASHINGTON. — Morgan Phillips i Julius Braunthal han enviat un telegrama a Eisenhower expressant la decidida protesta de la Internacional Socialista contra les negociacions que continuen amb Franco.

En la declaració s'afirma la voluntat d'oposar-se al pacte bilateral que seria la negociació completa dels principis del Pacte de l'Atlàntic.

El que cal ara és que no resti la protesta cantonada en el terreny dels telegrames sinó que s'alerti l'opinió internacional denunciant obertament aquestes negociacions, i mobilitzant la classe treballadora perquè expressi clarament la seva opinió.

LA C.I.O.S.L. ENVIA UNA DELEGACIÓ A WASHINGTON. — El sots-comitè recentment constituït de la C.I.O.S.L., que deu estudiar la situació franquista i prendre les mesures oportunes per a combatre Franco, s'ha reunit a Brussel·les presidit per Tewson, president de l'Organització Internacional, i amb assistència de representants de la U.G.T. a l'exili. Els sots-comitè ha pres coneixença del que succeeix a l'interior, de la repressió i ha decidit enviar una delegació a Washington per a fer conèixer la protesta dels sindicats lliures. Quant als Drets de l'Home i els Drets Sindicals són escarnits pel franquisme és una indecència que s'ajudi a aquest règim.

Cal ara, al nostre entendre, que aquesta protesta — igual que la que es presenta al Consell Social de la O.N.U. — sigui l'instrument d'una veritable mobilització popular contra el pacte bilateral. Els sindicats poden i deuen efectuar-la.

ELS PARLAMENTARIS TREBALLISTES DENUNCIEN LA REPRESSIO EL PACTE BILATERAL. — Els nostres amics Ernest Davies, ex-sots-secretari d'Estat del govern treballista, Jeger, Bing i altres diputats del L. P. han intervingut en el debat de política internacional que ha tingut lloc al Parlament anglès el dia 13 de maig reclamant que el govern anglès protestés contra la repressió franquista i denunciant «que els països del P. A. puguin establir una aliança amb un règim que és la negació de la democràcia». Davies atacà el règim franquista no únicament pel seu passat sinó «pel present, per l'assassinat de Centeno i pels empresonats de Barcelona els qual —digué— continuen empresonats sense que fins avui sapiguem perquè, ni se'ls hagi instruit procés». Després de les intervencions dels altres diputats, en un ambient apassionat, el ministre conservador adjunt de Eden assegurà l'assistència de representants als processos polítics d'un règim que no dubta en qualificar de totalitari.

Le gérant: A. IBORRA

Société Générale d'Impression
Toulouse